

λῶν παιγνιδίων, ἤθελθε νὰ κατακλιθῇ ἐνωρίτερον τοῦ συνήθους.

Ὁ πατήρ της, ἄφησεν αὐτὴν ν' ἀποκοιμηθῇ, παρεκάλεσε τὴν γείτονα νὰ μὴ ἀπομακρυνθῇ μέχρι τῆς ἐπανόδου τοῦ καὶ ἔτρεξεν εἰς τὴν γέφυραν τοῦ Ὀστερλιτζ ἵνα προφθάσῃ τὸ ἀτμόπλοιο τῆς Σουρέσνης.

Ἐπελόγιζεν ὅτι θὰ ἔφθανεν εἰς Βουλώνην κατὰ τὴν ὁγδὼν ὥραν καὶ ὅτι θὰ ἠδύνατο νὰ ἐπανέλθῃ εἰς τὴν οἰκίαν τοῦ κατὰ τὴν δεκάτην. Ἀκριβῶς ἦτο ἐλεύθερος μέχρι τῆς πρωίας τῆς ἐπαύριον, καὶ ἤθελε νὰ ὠφεληθῇ τῆς ἐλευθερίας τοῦ ἵνα κάμῃ ἐπίσκεψιν, ἣν ἐμέμφετο ἤδη ἐαυτὸν ὅτι παρημέλησεν.

[Ἐπεται συνέχεια].

Χ. ΚΑΛΑΪΣΑΚΗΣ

ΟΥΙΑΚΗ ΚΟΛΛΙΝΕ

Η ΝΕΚΡΑ ΖΩΣΑ

[Συνέχεια].

Ἐν ἐξ αὐτῶν ἐφείλκυσε ἰδιαιτέρως τὴν προσοχὴν τοῦ.

— Τί εἶνε τοῦτο; ἠρώτησε. Κρεατόπηττα γαλλικῆς κατασκευῆς! ὦ! θὰ μοι ἐφάνετο χονδροειδῶς ἀνάγωγον νὰ δοκιμάσω τὸν γαλλικὸν οἶνον καὶ ν' ἀντιπαρέλθω περιφρονητικῶς πρὸ τῆς γαλλικῆς κρεατόπηττας.

Καὶ ἰδοὺ τὸν ἀμέσως, λαμβάνει περόνην καὶ μάχαιραν καὶ γεύεται ἐκ τοῦ πλακοῦντος, ὡς ἀληθῆς γαστρίμαργος, ὡς εἶχε προηγουμένως πράξει μὲ τὸν οἶνον.

— Ἀνταξία τοῦ μεγάλου ἔθνους! ἀνέκραξεν ἐνθουσιωδῶς. Ζήτω ἡ Γαλλία!

Ἡ Μέρση τὸν ἐβλεπε καὶ τὸν ἤκουε μετ' αὐξήσεως ὁλονὲν ἐκπλήξεως.

Ὁ Ἰούλιος Γκράβυ σχεδὸν οὐδ' ὠμοίαζε πρὸς τὴν εἰκόνα ἣν ἐν τῇ φαντασίᾳ της ἔπλασε δι' αὐτὸν ἐν τῇ συνήθει τοῦ βίῃ.

Ἐὰν τῷ ἀφῆρει τις τὸν πάλλευκον λαίμοδέτην οὐδεὶς θ' ἀνεγνώριζεν ἐν αὐτῷ τὸν διάσημον ἱεροκῆρυκα, τὸν κληρικόν!

Ἐγενῆθαι δεῦτερον τεμάχιον τοῦ ἐπαινεθέντος πλακοῦντος καὶ ἀπηυθύνθη ἔτι μᾶλλον ἀπ' εὐθείας πρὸς τὴν Μέρσην, ὁμιλῶν καὶ τρώγων ἐναλλάξ μετὰ τῆς αὐτῆς εὐάρεστου σοβαρότητος καὶ ἐλευθεριότητος μεθ' ἧς θὰ ὠμίλει πρὸς τὴν νεάνίδα, ἐὰν τῇ ἦτο γνωστὸς ἀπὸ μακροτάτου χρόνου.

— Διὰ νὰ ἔλθω ἐνταῦθα, εἶπε, διηλθὼν ἐκ τῶν κήπων τοῦ Κάνσιγκτον, ἀφοῦ πρὸ τίνος χρόνου ἔζησα εἰς φρικτὴν πινὰ ἐξοχὴν, ἢ μᾶλλον εἰς ἀχάριστον στεῖρην κοιλάδα, τὴν ὁποίαν προσπαθοῦν νὰ κηλιεργήσουν. Δὲν δύνασθε κατὰ συνέπειαν νὰ φαντασθῆτε ὁποίαν εὐχαρίστησιν ἀπῆλαυσεν ἐκ τῶν κήπων τούτων. Αἱ κυρίαι, μὲ τὰς πλουσίας χειμερινὰς ἐνδυμασίας, αἱ ἐρωτῶτροποι τροφοὶ καὶ παιδαγωγοί, μὲ τὰ χαριτόβρυτα παιδιά, τὸ κινούμενον πλῆθος καὶ οἱ παγοδρόμοι τοῦ Στρογγύλου τοπίου, πάντα ταῦτα μοι ἐφάνησαν τὸσον φαιδρὰ εἰκῶν, κατόπιν

τῶν ὧσων συνείθισα νὰ βλέπω ἐκεῖ κάτω, ὥστε καὶ ἐγὼ ἐξεπλάγην ὅταν ἤρχισα νὰ ὑποτονορῶζω ἀσμάτιόν τι καὶ νὰ συρίζω ἤχον τινά. Διότι εἰς τὴν ἐποχὴν μου οἱ οἱ νέοι συνείθιζον νὰ συρίζωσαν ὅταν ἦσαν εὐθυμοί... καὶ δὲν ἐξέμαθον ἀκόμη τὴν συνήθειαν ταύτην. Καὶ πόσον νομίζετε ὅτι συνήντησα ἀκριβῶς ὅταν ἡσυχολοῦμην εἰς τὰς μουσικὰς μου αὐτὰς ἑξεις;

Ἡ Μέρση ἐζήτησε συγγνώμην ὅτι δὲν ἠδύνατο νὰ μαντεύσῃ, ἀλλὰ δὲν τῷ ἀπήντησεν εἰμὴ διὰ τινος ψιθυρισμοῦ.

Καθ' ὅλην αὐτῆς τὴν ζωὴν εἰς οὐδεμίαν ἀνθρωπίνην ὑπαρξιν εἶχεν ὁμιλήσει αὐτῇ τὸσον συγκεχυμένως, τὸσον ἀκατανόητως, ὅσον ἤδη ὠμίλει πρὸς τὸν Ἰούλιον Γκράβυ.

Ἐκεῖνος, ἔτι φαιδρότερος ἀκόμη, καὶ χωρὶς νὰ φανῇ ὅτι παρετήρησε τὸ ἀποτέλεσμα ὅπερ οἱ λόγοι τοῦ παρήγον ἐπ' αὐτῆς ἐξηκολούθησε:

— Ποῖον λοιπὸν νομίζετε ὅτι συνήντησα ἐν ᾧ ἐσύριζα;... τὸν Ἐπίσκοπόν μου!... Ἐννοεῖται τώρα, ὅτι ἐὰν ἐσύριζα ἱεροῦ τίνος ὕμνου μελωδίαν ἢ Πανιερότης τοῦ θά μοι συνεχώρει ἴσως τὰς χυδαίας ἑξεις μου ἀποδίδων εἰς τὴν ἐκλογὴν τῆς μουσικῆς μου. Κατὰ δυστυχίαν ὅμως ἐσύριζα τὴν στιγμὴν ἐκείνην τὴν μονωδίαν τοῦ Βέρδη... *La donna è mobile*... καὶ σημειώσατε ὅτι τὸ σύριγμα μου εἶνε ὀξύτατον. Ἡ Πανιερότης τοῦ βεβαίως θὰ ἦτο ἐξφκειωμένη πρὸς τὴν μελωδίαν ταύτην, τὴν ὁποίαν δὲν ἀμφιβάλλω ὅτι θὰ ἤκουσεν ἀνακρουομένην ὑπὸ τῶν δημοσίων μουσικῶν εἰς τὰς ὁδοὺς. Ἀνεγνώρισε τὸν ἤχον ὁ πτωχός, καὶ καθ' ἣν στιγμὴν ἐξῆγον τὸν πῖλον μου, ὅπως τὸν χαιρετίσω, ἐστράφη πρὸς τὸ ἀντίθετον μέρος. Εἶνε πράγματι ὀλίγον παράδοξον ὅτι εἰς κόσμον τὸσον ἀφθονοῦντα κηκιδῶν καὶ ἀθλιότητων συμπεριφέρονται τὸσον σκληρῶς πρὸς ἕνα ἄνθρωπον διὰ μικρὰν ἀνοησίαν. Ἀλλὰ φαντασθῆτε καὶ ὀλίγον ἐνα χαριτωμένον κληρικόν, συρίζοντα γνωστὸν μέλος.

Ἐνταῦθα ἀπώθησε τὸ πρὸ αὐτοῦ πινάκιον καὶ ἐξηκολούθησεν, ἀλλὰ τὴν φορὰν ταύτην μετὰ παρηλλαγμένης ἐπὶ τὸ σοβαρότερον φωνῆς:

— Ποτὲ δὲ ἠδυνήθην μέχρι τοῦδε νὰ ἐννοήσω, εἶπε, διὰ τί μὰς θεωροῦσιν ὑποχρέους νὰ διακρινώμεθα ἐν μέσῳ τῶν λοιπῶν ἀνθρώπων. Ἐννοοῦσι νὰ μὰς ἀπομονώσιν ἐν τῇ χορείᾳ μὰς καὶ μὰς εἶνε ἀπηγορευμένον ἐν πάσῃ εὐκαιρίᾳ νὰ πράττωμεν ὅ, τι πράττουσιν ὅλοι. Οἱ διδάσκαλοι τῆς πλαιῆς σχολῆς δὲν μὰς ἐδωκαν τὸ παράδειγμα τοῦτο καὶ ἐν τούτοις ἦσαν σοφώτεροι καὶ πολὺ καλλίτεροι ἡμῶν. Τολμῶ νὰ βεβαιώσω ὅτι ἐν τῶν ἱσχυροτέρων κωλυμάτων κατὰ τῶν συμπαιδιῶν τῶν συμπολιτῶν ἡμῶν πρὸς ἡμὰς, εἶνε ἡ ἐπιτήδευσις τοῦ κληρικοῦ ἡθους, τῆς κληρικῆς φωνῆς. τοῦ κληρικοῦ ἐνδύματος. Ὅσον ἀφορᾷ ἐμέ, δὲν ἀξιώποσως νὰ ἦμαι ἱερότερος ἢ ἀξιοσεβαστότερος πλεον ἢ ὅσον πᾶς χριστιανὸς ἀκολουθῶν πιστῶς καὶ εἰλικρινῶς τὸ Εὐαγγέλιον καὶ τοὺς Νόμους τοῦ.

Ἐρριψε βλέμμα ἐπὶ τῆς Μέρσης, ἥτις τὸν ἐθεώρει ἀπὸ κορυφῆς μέχρι ποδῶν μετὰ προσοχῆς ἀμερίστου, σιωπῶσα, ἐκστατική, ἀπελπis.

Πνυὴ τότε ζωηρὰς φαιδρότητος κατέλαβε τὸν νεαρὸν κληρικόν.

— Εἰσθε ριζοσπάστις; ἠρώτησε συνοδῶν τοὺς λόγους τοῦ δι' εὐφυοῦς ἰλλωπισμοῦ τῶν μεγάλων λαμπυρίζοντων ὀφθαλμῶν τοῦ. Ἐγὼ εἰμαι!

Ἡ Μέρση ἐπειράθη, ἀλλὰ μάτην νὰ τὸν ἐννοήσῃ.

Ἦτο λοιπὸν οὗτος ὁ ἱεροκῆρυξ ἐκεῖνος, οἱ λόγοι τοῦ ὁποίου τὴν εἶχον ἐξαγνίσει καὶ ἐξευγενίσει ἄλλοτε;

Ἦτο οὗτος ὁ ἀνὴρ, ἡ διδαχὴ τοῦ ὁποίου εἶχεν ἀποσπάσει τὰ δάκρυα ἀπὸ τῶν ὀφθαλμῶν τῶν γυναικῶν, αἵτινες τὸν περιεκύκλουν, τῶν κατησχυμένων καὶ ἀπεσκληρωμένων ἐν τῇ κακίᾳ;

Οὗτος ἦτο!

Οἱ ὀφθαλμοί, οἵτινες ἦσαν τὴν στιγμὴν ἐκείνην προσηλωμένοι ἐπ' αὐτῆς μετὰ κάλοκαγάθου ἐκφράσεως, ἦσαν οἱ αὐτοὶ ὠραῖοι ὀφθαλμοί, οἵτινες ἡμέραν τινὰ ἰλάρουν τὴν ψυχὴν της.

Ἡ φωνή, δι' ἧς πρὸ μικροῦ τῇ εἶχεν ἐκτοξευθῇ, ἡ εἰρωνικὴ ἐρώτησις, ἦτο ἡ γλυκεῖα καὶ κατανύγουσα φωνή, ἥτις ἄλλοτε τὴν εἶχε κάμει ὅλην νὰ τρέμῃ.

Ἀπὸ τοῦ ἀμβωνος ἦτο ἀγγελος ἐλέους ἐκτὸς τοῦ ἀμβωνος ἦτο νεανίας μόλις ἐγκαταλείψας τὰ βάρη τῶν σπουδῶν.

[Ἐπεται συνέχεια]. ΝΙΚΟΛΑΟΣ ΣΠΑΝΔΩΝΗΣ

ΠΑΝΤΟΤΕ ΩΡΑΙΑ

Διήγημα ἐκ τοῦ Γαλλικοῦ.

Παρὰ τὰς ὀχθὰς τοῦ ποταμοῦ Ὁρῶ, διακρίνει τις μικρὰν ἐξοχικὴν ἔπαυλιν καλλιτεχνικῶς νεωτέρου ρυθμοῦ. Τὸ οἰκοδόμημα τοῦτο κείμενον ἐπὶ τῆς κλιτύος γηλόφου, ἐν μέσῳ χλοαθοῦ; λειμῶνος, περιστοιχουμένου ὑπὸ μικροῦ δάσους, ἐφελκεῖ τὸ βλέμμα τῶν εἰς Juvisy καταπλεόντων.

Ἐνίοτε γυνὴ τις πεπλοφόρος μετὰ νεανίου στηριζομένου ἐπὶ τοῦ βραχίονός της καὶ βαδίζοντος μὲ βῆμα ἀσταθές καὶ βραδύ, περιδιαβαζούσιν ἐπὶ τῆς κορυφῆς τοῦ λοφίσκου. Ἀλλὰ μόλις ἀλιεύς τις, ἐπιζητῶν κατὰ τὴν ὥραν τοῦ περιπάτου τῶν δύο τούτων ἀγνώστων παρὰ τὴν ὀχθην, θέσιν κατάλληλον πρὸς ἀγραν, ταράξῃ διὰ τοῦ ρυθμικοῦ κρότου τῶν κωπῶν τοῦ τὴν ἐπικρατοῦσαν νηνεμίαν, ἀμφοτέροι ἐξαφανίζονται ἐν τῇ καμπῇ τοῦ δρομίσκου ἢ ὅπισθεν πυκνοφύλλου θάμνου.

Οἱ κάτοικοι τοῦ Juvisy μάτην προσεπάθησαν νὰ ἀνακαλύψωσι τὸ μυστήριον, ὅπερ ἐφάνετο περιβάλλον τοὺς δύο τούτους νεοελθόντας.

Ὁ κηπουρὸς ὡς καὶ ἄπην τὸ προσωπικὸν τῆς οἰκίας ὠμίλουν γλῶσσαν ἀγνωστον, ἣν ἀντιπρόσωπος ἐμπορικοῦ οἴκου ταξιδεύων καὶ ἐρωτηθεὶς ἐπὶ τούτῳ παρὰ τῶν χωρικῶν τοῦ Juvisy, ἀπεκάλεσε Βρετανικὴν διάλεκτον. Γηραιὰ τις ἐπιστά-